

Volá sa Darla Jean Carmichaelová a je твоjím prvým dievčaťom.

Lenže to ešte nevieš.

Čo však v tento nádherný jarný deň vieš, je to, že si dokonca sám pánboh dal záležať, aby vyzerala ešte krajšie. Oplýva nevinnou krásou, nie je v nej štipka zákernosti či samolúbosti; a presne preto ju ľúbiš tak, ako ju ľúbiš. Na chrbát jej v ťažkých vlnách padajú blond vlasy, krásne sa jej lesnú; zas má na sebe staromódne biele jarné šatôčky, dokonca si dala aj čipkované rukavičky a klobúk z naškrobenej čipky. Už ste niekedy videli niečo tak dokonale zladené? Niečo také nefalšované?

Aj vonku je dnes nádherne. Na každej strane jednoduchého prašného chodníčka vedúceho ku kostolu sa v tráve vyníma množstvo narcisov, žltých i bielych; pôsobia, akoby ich najväčšou métou bola práve Darla Jean. Ešte aj divé sedmokrásy hrajú bielo-žltou farbou, hoci inokedy sú polia zväčša posiate stuhami bledučkej levandule.

No tento rok je tu len Darla Jean.

Teda vlastne... nielen Darla Jean.

Je zavesená do mladého muža, akoby k nemu patrila. Lenže nepatrí. Nemala by byť doňho taká zavesená, pretože on nie je tebou. A Darla Jean je predsa tvoja.

Vždy bola tvoja.

Nikdy to od teba nepotrebovala počuť; jednoducho to vždy vedela, tak to skrátka bolo, lebo vy dvaja ste pre seba ako stvorení, nech si iní vravia čokoľvek, keby vedeli...

Zúriš, zlomilo ti to srdce, no kráčaš za nimi do malého murovaného kostolíka obkoleseného množstvom rozkvitnutých stro-

mov. Pôsobí medzi nimi ako hrot ihly. Lenže napriek návalu emócií, čo ti búšia do slúch, si všimneš aj niečo iné. Ten mladík drží vo voľnej ruke košík s dobrotami, ktoré dala Darle Jean mama, aby ich vzala do kostola. Každá dobrôtka je samostatne zabalená, aby sa dala predat; kostol predsa potrebuje novú strechu, a to skôr než nastane čas dažďov a búrok.

Zakaždým, keď sa Darla Jean zasmee, mladík sa k nej nakloní. A Darla Jean sa smeje veľa.

Jej smiech však patrí tebe, presne tak ako zvyšok Darly Jean. Ako sa len môže smiať s niekým iným? Ten smiech ťa predsa vždy vylicil, žartom z teba vypudil zlosť, ktorá tebou viditeľne lomcovala. Lenže zakaždým, keď ho začuješ – je tenučký a mäkký ako porvyv vetra na zadnej verande –, pocítiš v hrudi ostrú bolesť, v hlave ti zabubnuje ozvena.

Spolu vojdú do kostola a tebe chvíľu trvá, kým nájdeš okno, cez ktoré by si ich mohol nebadane pozorovať. Nemusí vedieť, že si tam, aby pochopila, čo ti dlhuje či ako sa má správať. V kostole je v porovnaní s jasnou oblohou vonku ponuro, takže ti chvíľu trvá, kým rozoznáš, čo sa tam deje.

A potom to zbadáš.

Vidiš len krv.

On ju posieva bozkami alebo vari ona jeho, majú k sebe naklonené tváre, inak sú od seba asi tridsať centimetrov. Možno jeho prvý bozk.

Vieš, že pre ňu to je prvý bozk.

Jej prvý bozk, ktorý mal patriť tebe, bozk, na ktorý si čakal celé dlhé roky. Namiesto toho si ju zatiaľ nosil len v srdci s vedomím, že je priveľmi čistá, priveľmi nevinná, aby sa takto skazila.

Bola naozaj čistá. Naozaj nevinná.

Zošmykneš sa zvonku po stene kostola, cítiš, ako ťa cez šaty oškrú ostré tehly, bolí to. Trasieš sa, možno aj plačeš. Ako len mohla? Ako to mohla urobiť sama sebe? Tebe?

Ako sa mohla nechať takto zneuctiť?

Stratila svoju cenu, presne ako ostatné pouličné štetky, pretŕčajúce vlastné telá a úsmevy, hádzuce kruté, veľavravné pohľady. Ty by si ju bol do smrti nosil na rukách.

Lenže ty ju ľúbiš. Ako by aj nie? Máš ju tak rád, že ju chceš zachrániť, aj keby to znamenalo zachrániť ju pred ňou samou.

Počuješ, ako ten chalan odchádza, ako sa narýchlo ospravedľňuje, že musí pomôcť svojim bratom s prípravou. Potom počuješ, ako pastor radostne víta Darlu Jean. Vraví jej, že musí zabehnúť do mesta, aby kúpil poháriky na limonádu; dúfa, že jej jeho neprítomnosť nebude prekážať. Pravdaže nebude. V tomto kostole predsa vyrástla. Cíti sa tu celkom bezpečne. A nevie si predstaviť miesto, kde by to tak nebolo. Sleduješ, ako pastor kráča po chodníčku – ide preč, vzdáva sa –, počuješ, ako Darla Jean začne spievať.

Aj jej spev patrí tebe a teraz tu nik iný ani nie je, aby ho počul.

Keď vojdeš dnu, Darla Jean ťa privíta úsmevom a smiechom, má živé oči. Nepovedal by si však, že sú úprimné. Teraz už nie. Teraz, keď už nie je nevinná. Keď k nej podídeš, prestane sa usmieväť.

Má tú drzosť spýtať sa ťa, čo sa ti nepozdáva.

Vieš, že nemáš veľa času – do mesta je to len o čosi viac ako tri kilometre, no a pastor tú cestu meria často –, ale stále jej to môžeš vytmaviť. Všetko.

Sľúbil si jej spoločný život, sľúbil si jej, že sa bude môcť na teba vždy spoľahnúť. Sľúbil si jej modré z neba.

A ona to zahodila.

Všetko je to jej vina.

Utekáš preč, ďalej ťa zhrýza pocit, že ti ublížila, že ťa zradila.

Darla Jean ostáva tam, vystretá na kameni, z jej jarných šiat ostali len zdrapy vpíjajúce do seba červenú kaluž. Narcisy žonkyly, čo si pre ňu natrhal, bol to darček, a pozrite, čo s ním urobila, ležia okolo nej. Oči má doširoka otvorené a prázdne, zračí sa v nich zmätok, na perách jej pohráva krivý úsmev; ak chce, môže ho darovať svetu.

Už sa nemôže smiať, už nemôže spievať, už nemôže zneuctiť, čo je tvoje.

*Už nemôže nič. Možno si to nemyslel vážne. Možno sa ti tvoj polovnícky nôž pošmykol a zašiel prihlboko. Možno si zabudol, že ne-
treba ísť až tak hlboko, aby vytieklo veľa krvi. A možno si to chcel
presne takto.*

Koniec koncov, je to len štetka.

Darla Jean je teraz mŕtva.

Nevedel si, že bude tvojou prvou.

Ešte to síce nevieš, no nebude ani tvojou poslednou.

február

Ak sa papierovanie neurobí hneď, začne sa rýchlo množiť, asi ako králiky či kovové vešiaky. Špeciálny agent Brandon Eddison zaškúli na najnovšie kopy na stole. Nemôže si pomôcť, musí premýšľať, ako by asi vyzerali, keby ich hodil do ohňa. Dlho by nehoreli. Jediné škrtnutie zápalky či zapalovača a rožtek stránky či dvoch niekde uprostred kopy by sa pekne a rovnomerne chytil a o chvíľu by zmizli všetky hárky.

„Ak ich podpáliš, tlačiareň ich aj tak znova vytlačí a vrátia sa ti na stôl spolu s dokumentáciou o požiari,“ začuje smiech po svojej pravici.

„Ticho, Ramirezová,“ povzdychne si.

Mercedes Ramirezová, jeho kolegyňa z tímu a kamarátka, sa ďalej smeje, zakláňa sa na stoličke, až sa jej telo prehne do oblúka. Stolička nesúhlasne zavrzga. Aj ona má na stole papiere. Nie, nejde o kopy, len je nimi posiaty. Ak sa jej opýta na niečo konkrétne, nájde mu to do minúty. Eddison nikdy nepochopí, ako to Ramirezová robí.

V rohu má svoju kóju špeciálny agent, ktorý má na starosti tento prípad – Victor Hanoverian, ich kolega a nadriadený. Sedí tak, že dovidí na ich šikmo postavené stoly. Eddison je pri pohľade na Hanoverianov stôl nadmieru znechutený a šokovaný; šéf už asi všetky papierovačky vybavil, zatriedil do farebných šanónov. Keďže je šéfom ich nebojácneho tria, má toho viac ako on či Ramirezová, no vždy je hotový prvý. To sa stane s človekom, ak je tridsať rokov v FBI, usúdi Eddison, a pomyslenie na to ho desí.

Pozrie znova na svoj stôl a najnovšiu kopy na ňom. Načiahne sa po vrchné stránky a zafrfle. Má na to systém. Ramirezová tým síce mätie, a to rovnakou mierou ako jej systém vykoľakuje jeho, no napriek výške kopy sa mu celkom rýchlo podarí roztriediť všetko podľa témy i naliehavosti spôsobom, že papiere sú teraz v stĺpcoch vzadu na jeho stole presne tak, ako majú byť. Pekne zarovnané, sledujú línie so zadnou hranou i rohmi pracovnej plochy, kôpky umiestnené po výške sa striedajú s kôpkami umiestnenými po šírke.

„Už sa s tebou o tvojom systéme niekedy porozprávala nejaká milá pani doktorka?“ pýta sa Ramirezová.

„A teba už niekedy o tom tvojom vyspovedal niekto z televízneho kanála A&E?“

Ramirezová sa uštipačne zasmeje a obráti k svojmu stolu. Bolo by fajn, keby sa aspoň raz zapojila do podobného rozhovoru. Nie je síce žiadna suchárka, no pokiaľ ide o žarty, nechytá sa.

„A vôbec, kde je Victor?“

„Práve sa vracia zo súdu; Bliss chcela, aby bol pri ich výpovediach.“

Eddison rozmýšľa, či by mal Ramirezovú upozorniť, že po vyše troch mesiacoch od záchrany dievčat z horiacej Záhrady, stále používa motýlie mená, ktoré im dal ich únosca.

Napokon sa však vzdá. Možno si to Ramirezová uvedomuje. Možno je to takto po pracovnej stránke jednoduchšie; keď si môžu všetko v hlave pekne zaškatuľkovať. No zahrnúť do toho minulosť dievčat z čias pred Záhradou je akosi ťažšie.

Teraz sa musí vrátiť k práci. Dnešok venuje papierovaniu, alebo aspoň jeho väčšiu časť. Do večera by mu naozaj mala zo

stola zmiznúť aspoň jedna kopa. Oči mu padnú na farebnú vežu šanónov uloženú vzadu vpravo na stole, ktorá časom narástla, no odpovede na otázky nenašla. Tá kopa nezmizne nikdy.

Zakloní sa na stoličke, zadíva sa na dve fotografie v rámčekoch navrchu nízkej vitríny so šanónmi, v ktorej má kancelárske potreby a čisté formuláre.

Na jednej je on a jeho sestra v predvečer Všetkých svätých. Bolo to už dávno. Krátko nato ju uniesli z ulice, keď sa vracala domov zo školy. Mala len osem rokov. Rozum mu vraví, že je určite mŕtva. Je to už dvadsať rokov, no on sa aj teraz neraz prichytí, ako študuje ženy po dvadsiatke, ktoré mu ju pripomínajú. Nádej je čudná vec, vrtkavá.

Lenže, koniec koncov, presne taká bola i Faith – čudná, vrtkavá. Vtedy, keď bola len jeho sestrou a nie súčasťou štatistiky v zozname stratených detí.

Druhá fotografia je novšia, spreď niekoľkých rokov. Je to suvenír z nesmierne znepokojivého a neplánovaného denného výletu, ktorý sa netýkal práce. Priya a jej matka ho stiahli na niekoľko čudných poznávacích výletov, trvalo to asi šesť mesiacov, keď žili vo Washingtone. Z jedného krátkeho výletu sa stala nočná mora. Nepamätá si už presne, ako sa ocitli na mieste plnom obrovských búst prezidentov. No ocitli sa tam a on si spomína, ako sa s Priyou vyškriabali na plecía Lincolnovi a namierili prst na veľkú dieru v zadnej časti jeho hlavy. Realita? Určite. Zámer? Zvyšné busty vysoké asi šesť metrov boli tiež dotlčené, ale nie zas až tak veľmi. Z toho dňa je viac záberov; sú uložené v škatuli od topánok v jeho skrini, kam sa len tak ľahko nedostane. No toto je jeho najobľúbenejšia fotografia. Nie pre nadmieru znepokojivú bustu zavraždeného prezidenta, ale

preto, že na nej Priya prekvapila samu seba – škerí sa od ucha k uchu.

Nikdy totiž nepoznal Priyu, ktorá by sa usmievala len tak. Pretože Priya sa rozsypala na kúsky. A on potom o pár dní stretol dievča, ktoré z tých kúskov vyrástlo. Priya, ktorú pozná teraz, nie je žiadna padavka, vrčí mu rovno do tváre, hádže naňho vyzývavé úškrny. Ak aj niekedy urobí niečo jemnejšie, niečo milšie, je to číra náhoda. Jej matka v nej možno i teraz pozoruje istú jemnosť, no v tomto smere je jediná. Odvtedy, čo sa z Priyinej sestry stali iba fotografie a fakty uložené vo farebnom šanóne vzadu na jeho stole.

Eddison si je pomerne istý, že by sa nemohol kamarátiť s Priyou, keby sa nebola zmenila. Aj tak sa však čuduje, že sa kamaráti s Priyou, aká je dnes. Všetko by bolo bývalo ľahšie, keby bola Priya jednoducho sestrou obete vraždy, dievčaťom, ktoré vypočul a ktorého mu prišlo ľúto, no ktoré vlastne nikdy bližšie nespoznal. Lenže po zavraždení jej sestry sa do Priyinej duše vkradla príšerná zlosť. Hnevala sa na vraha, na svoju sestru, na políciu, na celý poondiaty svet. A o tomto druhu zúrivosti veru Eddison niečo vie.

A pretože o nej premýšľa, pretože dnešok je venovaný papierovaniu, pretože posledné dni boli naozaj zlé, lebo musel v súvislosti s prípadom motýľov držať na uzde médiá, vytiahne mobil, ktorý používa na súkromné hovory, odfotoграфuje zarámovanú momentku a pošle jej ju v esemeske. Nečaká, že mu odpovie – pozrie na hodiny a vie, že u nej je len deväť, a keďže nemusí ísť do školy, pravdepodobne je stále zababušená v perinách.

Chvíľočku nato mu však cinkne telefón. Odpoveď. Na fotke vidí záber budovy z červených tehál z diaľky. Mala by byť ho-

nosná, no vyzerá skôr snobsky. Na jednom úseku sú tehly pokryté hrdzavejúcimi železnými mriežkami, po ktorých sa v teplejších mesiacoch asi ťahajú popínavé rastliny. Na tehlovej fasáde sú roztrúsené vysoké úzke okná. Pôsobia ako zo stredoveku.

A to má byť čo, dočerta?

Znova mu cinkne mobil. *Škola, v ktorej som skoro zakotvila. Mali by ste vidieť ich uniformy!*

Vedel som, že sa vzdelávate len online, aby ste mohli byť celý deň v pyžame.

Nuž teda, nie LEN... A viete, že riaditeľ sa staval na zadné, keď mu mama oznámila, že k nim nepôjdem na zápis? Povedal jej, že veru nerobí dobre, keď mi dovoľí ísť na horšiu školu.

Eddisonom trhne. *To asi nedopadlo dobre.*

Asi sa tak len vystatoval, niečo ako keď chlap tvrdí, že má veľkého vtáka, aby dosiahol svoje. Mama to robila lepšie.

Na plece mu dopadne ruka a on sa strhne, no je to len Ramirezová. Jej predstava osobného priestoru sa dramaticky líši od tej jeho. On má svoj priestor presne zadefinovaný. No radšej než sa pohádať, čo nikdy nerobí dobrotu, nastaví displej mobilu tak, aby si to Ramirezová mohla prečítať.

„Že má veľkého vtáka... fuj, Eddison!“ Ramirezová ho plesne po uchu, až ho to zabolí. „To si ju teda naučil?“

„Ale Ramirezová, to dievča má skoro sedemnášť! Také veci už dobre pozná.“

„Máš na ňu negatívny vplyv.“

„A čo ak je to presne naopak?“

„No teda, kto je tu dospelý?“

„Z vás dvoch teda ani jeden,“ poznamená ďalší hlas a oni sa strhnú.